

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. R.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2024, č. j. OAM-280/BA-BA01-ZA17-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Relevantní skutková zjištění a předchozí řízení

2. Žalobce dne 22. 2. 2024 požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany.
3. Ze spisu je patrné, že podání žádosti předcházelo rozhodnutí cizinecké policie ze dne 19. 2. 2024 o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Cizinecká police téhož dne 19. 2. 2024 rozhodla o správním vyhoštění žalobce na dobu jednoho pěti let.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2024 žalobce tzv. přezajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doby trvání zajištění žalovaný stanovil do 19. 8. 2024.
5. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 29. 2. 2024 poskytl údaje, z nichž vyplývá, že je uzbecké státní příslušnosti i národnosti, islámského vyznání, apolitický. Je svobodný, bezdětný. Prokazoval se padělanými rumunskými doklady. Z Uzbekistánu odcestoval v září nebo říjnu 2020 přes Istanbul, Vilnius a Polsko. Do České republiky přicestoval asi v listopadu 2020. Žalobce se cítí zdrav. Nemůže odjet do Uzbekistánu, jeho život je v ohrožení.
6. Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný s žalobcem vedl téhož dne. Žalobce zopakoval údaje poskytnuté k žádosti. Dodal, že při odjezdu z vlasti neměl žádné problémy. Účastnil se šarvátky při karetní hře o velké částky peněz, napadl jej synovec velkého mafiána. Mezi žalobcem a synovcem mafiána došlo k potyčce, žalobce následně utekl. Na policii se bál obrátit, dva měsíce po incidentu odcestoval ze země. Jeho matka mu telefonicky sdělila, že mafiána viděli sousedi. Na policii se obrátit nemůže, protože mafie tam má své. Mafiáni ví, že byl v Litvě, ale nevědí, že odcestoval do České republiky.
7. Žalovaný si zajistil následující podklady pro vydání rozhodnutí : zprávu o Uzbekistánu ze dne 1. 3. 2024 – Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů; zprávu o činnost úřadu ombudsmana ze dne 6. 12. 2023; zprávu Uzbekistán – Globální iniciativa proti mezinárodnímu organizovanému zločinu 2023 ze dne 19. 12. 2023; zprávu Uzbekistán – Pozbytí občanství Republiky Uzbekistán, postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 12. 1. 2024; dále informaci MZV ČR, č. j. 135612/2022-LPTP ze dne 9. 1. 2023; informaci OAMP ze dne 13. 3. 2024 ve věci bezpečností a politické situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; informaci OAMP ze dne 13. 3. 2024 ve věci socio-ekonomické situace; informace MZV ČR ze dne 10. 1. 2024 týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.
8. Žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil dne 29. 5. 2024. Nenavrhoval doplnění podkladů a uvedl, že má strach z policie. V Litvě ho chtěli unést a odvézt zpět do Uzbekistánu.
9. Žalovaný má v napadeném rozhodnutí za to, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je obava z pomsty mafie po rvačce u karetní hry. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí žádný z azylově relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce napadl rozhodnutí o neudělení azylu včasnou žalobou, již rozhodnutí žalovaného rozporuje v celém jeho rozsahu.
11. V obecné rovině namítá porušení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jakož i porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
12. Má za to, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu. Nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem a správní řízení dostatečně neindividualizoval. Žalobce je pronásledován ze strany zločinecké skupiny, která se mu chce pomstít z peněžitých důvodů. Také uvedl, že uzbecká policie se případu nevěnuje. Žalobce nemohl využít mechanismů, které mu na ochranu před protiprávním jednáním poskytuje právní řád jeho vlasti, a to kvůli vysoké úrovni korupce.
13. Celé řízení s žalobcem bylo od počátku vedeno nikoli azylovým zákonem a základními principy správního řízení, nýbrž snahou o využití § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy snahou o „rychlé smetení případu ze stolu“.
14. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Vyjádřením ze dne 10. 8. 2024 žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
16. Námitky žalobce hodnotil jako nedůvodné a odkázal na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný vzal při rozhodování v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobce. Azylovým průběhem žalobce se zabýval zcela konkrétně a postupoval zcela v souladu se zákonem.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
18. Při posuzování věci měl soud na zřeteli také § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice¹ zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 posledně uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/5/EU“.
19. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.).

20. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
21. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
22. Krajský soud s ohledem na výše uvedené podrobil přezkumu napadené rozhodnutí jako celek, a to v rozsahu vznášených žalobních námitek. Předně krajský soud sumarizuje azylový příběh žalobce: Žalobce se účastnil konfliktu a rvačky při hazardu; byl zraněn a zároveň zranil synovce „mafíána“. Z místa incidentu utekl. Zajistil si pas a peníze. Po tvrzeném incidentu ještě dva měsíce setrval v zemi původu a s jejím následným opuštěním neměl žádných problémů. Na policii se ve své vlasti neobrátil pro obavy z mafie.
- V. 1. Důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu*
23. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda je v případě žalobce naplněn důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoli.
24. Žalobce dle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nesdělil žádné politické aktivity, kterých by se zúčastnil, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny.
25. Co se týká důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ani zde žalovaný nehledal naplnění těchto podmínek ze strany žalobce. V průběhu správního řízení žalovaný objasnil, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce z mafie, která jej má hledat. Žalobce se na uzbecké státní orgány neobrátil, neboť se bál. Dle jeho názoru má mafie na policii svoje lidi. Žalovaný z výpovědi žalobce dovodil, že jím uváděné důvody nespadají pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
26. Žalovaný se zabýval azylovým příběhem žalobce s ohledem na jeho problémy s organizovaným zločinem v Uzbekistánu. Zde krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (za všechny námátkou například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004), z níž plyne, že vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Původcem pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu může být soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
27. Žalobce by se tedy nejprve měl pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu; až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní důvod. Lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, podle něhož u soukromých osob

jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl, že „*tvrzené obavy z vybrožování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.*“ Dále srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí.

28. Dle ustálené judikatury půjde o důvod pro udělení mezinárodní ochrany až tehdy, pokud orgány země původu nejsou ochotné nebo schopné ochranu před jednáním soukromých osob poskytnout (srov. např. již rozsudky ze dne 18. 12. 2003, čj. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48, nověji rozsudek ze dne 9. 12. 2015, čj. 6 Azs 230/2014-67, bod 33). Obecná nedůvěra žadatele ve státní orgány není důvodem, aby jejich ochranu vůbec nevyhledal, ledaže zprávy o zemi původu tuto nedůvěru potvrzují (např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS).
29. S ohledem na výše předestřené považuje krajský soud závěry žalovaného ve vztahu k azylovému důvodu dle § 12 zákona o azylu prezentované v napadeném rozhodnutí za správné.

V. 2. Posouzení důvodu udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu

30. Co se ve stručnosti týče důvodů dle § 13 a 14 zákona o azylu, krajský soud uvádí, že v daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoli forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Rovněž nebyly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný.
31. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu a § 14 zákona o azylu nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny, natož doloženy. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

V. 3. Posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu

32. O doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu platí, že je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu považuje trest smrti nebo poprava, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoliv procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu. Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011-89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010-64).

33. Ze správního spisu a ze samotného tvrzení žalobce má soud za nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. a), b), ani c) zákona o azylu. Co se týká hrozby vážné újmy ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti, žalobce neuvedl žádné okolnosti, na základě, kterých by mu mohla v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti či popravu.
34. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, podle názoru žalovaného lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedinečně v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Ve výpovědích žalobce správní orgán nenalezl vodítka, která by ho měla přivést k okolnostem, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či proč by tam měl být mučen.
35. Žalobce nedeclaroval existenci jakýchkoli problémů se státními orgány v zemi původu. Nebránila mu žádná objektivní skutečnost, aby se v případě možného ohrožení ze strany soukromých osob obrátil s žádostí o pomoc na státní orgány své vlasti. Po zmiňovaném incidentu, k němuž váže své obavy z pronásledování, setrval v zemi původu ještě cca dva měsíce, aniž by čelil jakýmkoliv problémům ze strany státních orgánů. Svou vlast rovněž bez jakýchkoliv komplikací opustil.
36. V posuzované věci žalobce sám žádné tvrzené vyhrožování, pronásledování či obavy z mafie na policii nenahlásil, ta tedy ani neměla možnost se jeho případem zabývat. Tvrzení žalobce, že svou situaci neřešil prostřednictvím policie, protože se bál, a protože mafie má na policii své lidi (bez bližší konkretizace), přitom nelze přijmout.
37. Žalovaným opatřené informace o zemi původu, jak jsou blíže vyčteny pod bodem 7 tohoto rozsudku, dokládají, že uzbecký právní systém disponuje množstvím právních nástrojů, jichž mohl žalobce využít bez obav z následné možné perzekuce z jejich využití. Ze zajištěných informací se podává, že uzbecká policie je schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí občan s obavou ohrožení. Proti nečinnosti příslušníků policejních orgánů lze podat stížnost. Občané Uzbekistánu se mohou obrátit i na úřad ombudsmana (viz Informace MZV ČR ze dne 1. 3. 2024, Uzbekistán – Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, Činnost úřadu ombudsmana).

38. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
39. Z doložených zpráv a informací o zemi původu dle názoru krajského soudu plyne, že Republika Uzbekistán disponuje dostatečným mechanismem k poskytnutí ochrany civilními obyvatelstvu co do struktury a organizace policejního systému, fungování dohledových a dozorových prostředků.
40. Uvedené informace jsou žurnalizovány ve spisovém materiálu a žalobce měl možnost se s nimi za účasti tlumočníka seznámit. Žalovaný v daném kontextu vyhodnotil možnosti, jimž žalobce disponoval z pohledu ochrany svých práv zejména, pokud se domníval, že je ve své zemi ohrožen mafií. V případě svých obav ze strany soukromých osob se žalobce mohl obrátit na místní policii. Nic z uvedeného žalobce neučinil, aniž by relevantně svůj zvolený postup vysvětlil. Hodnocení situace v Uzbekistánu provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*
41. Ze správního spisu též neplyne, že by žalobce v domovském státu vyčerpал všechny prostředky ochrany, které mu tento stát poskytuje. Žalobce se neobrátil ani na policii, ani nepodnikl jiné kroky k ochraně své osoby, které mu právní řád domovského státu umožňuje. Z judikatury kasačního soudu vyplývá, že: *„neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003–44). V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004–41, podle kterého: *„pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpал všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“* Tyto závěry jsou plně aplikovatelné na nyní projednávanou věc. Prizmatem uvedené judikatury nelze z absence jakýchkoli kroků žalobce usuzovat, že by uzbecké státní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc či by byly záměrně nečinné. Podle krajského soudu zůstaly obavy žalobce skutečně pouze v rovině hypotetické.
42. Žalovaný rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Uzbekistánu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu lze konstatovat, že bezpečnostní situace v zemi je stabilní.
43. Závěry žalovaného učiněné stran neudělení doplňkové ochrany, resp. jeho odůvodnění, tedy obstojí.

V. 4. Další žalobní námitky

44. Krajský soud připomíná, že výčet údajně porušených ustanovení v úvodu žaloby, který není nijak navázán ke konkrétním skutkovým okolnostem ani právním argumentům, sám o sobě nesplňuje požadavky kladené na žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). S výjimkou případů, kdy žalobce na jiných místech žaloby spojil porušení některých z těchto ustanovení s individualizovanou žalobní argumentací, se tak soud tímto „paragrafovým seznamem“ blíže nezabýval.
45. Též obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).
46. Krajský soud shledal, že další uplatněné žalobní námitky jsou obecného charakteru. Reaguje na ně proto toliko tak, že v napadeném rozhodnutí či v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání neshledal porušení základních zásad správního řízení vymezených v § 2 až § 8 správního řádu a žalovaný své závěry zdůvodnil s ohledem na skutkové okolnosti věci zcela dostatečně a přezkoumatelně.
47. Žalovaný dostatečně individualizoval situaci žalobce. Shrnul jeho azylový příběh i pobytovou historii a pracoval s aktuálními informacemi o Uzbekistánu. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný s ním vedl pohovor a poučil jej o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nežádal.
48. Konečně žalobní námitka, že se žalovaný případem žalobce meritorně nezabýval a využil § 16 odst. 2 zákona o azylu je zcela mimoběžná s napadeným rozhodnutím. Žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochrana pro žádný z důvodů předpokládaných ustanoveními zákona o azylu. Neaplikoval § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žádostí žalobce se zabýval meritorně a své rozhodnutí dostatečně konkretizoval k azylovému příběhu žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 26. května 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně